

Predikan i Kindaholms församling 2014 av Tobias Bäckström

19 sönd. efter tref.

"Trons kraft"

Jos 2:1-15

Hebr 11:29-33

Mark 2:1-12

Ps:48, 669, 253, 258:4-7, 252

Den här berättelsen handlar om två saker. En sak som syns och en som inte syns. Bägge två har med den lame att göra, men också med dig som sitter här.

Fyra män bär en lam på en bår för att ta honom till Jesus. När de kom fram till huset stod det fullt av folk i dörrhålet, så packat att de omöjligt kunde komma in med en bår. Men hans kamrater låter inte en sådan bagatell hindra dem. De brinner av iver att hjälpa sin vän, de tar sig upp på taket och med hackor och spadar börjar de gräva upp taket av soltorkad lera utan att tänka som mycket över konsekvenserna över att förstöra andras egendom. Så trosvissa är de i att Jesus verkligen kan hjälpa.

Det var denna tro som Jesus såg. Han så ju *deras* tro. Ändå var det Jesus som helade och det var han som förlät mannen hans synder. Men inget hade ju skett utan hans eller de fyra bärarnas tro att Jesus kan hjälpa. Tro i det här fallet handlar ju om att ta sig till Jesus, att söka upp honom för att man inser att man behöver honom.

Det som är så talande i det här evangeliet är ju att det även kan vara *andras* tro som hjälper. Vi vet egentligen inte mycket om den lames tro, han spelar en ganska passiv roll i hela händelseförloppet. Men han bars fram av sina kamrater, som inte låter hinder stoppa dem, tack vare deras ihärdighet så når han ända fram till Jesus.

Trons kraft handlar den här söndagen om. Men vad gör jag då om min tro är kraftlös? Ja, då får vi låta oss bäras av andra. Det är därför kyrkan finns, hela gemenskapen av kristna. När vår tro inte räcker till får vi bäras av kyrkans tro. I kyrkans gemenskap blir du buren till Jesus, fram till hans fötter.

Det kan finnas många hinder innan vi når fram. Andra människor kan vara i vägen, vi kanske känner oss bortmotade, och så försöker vi hitta andra utvägar. I den lames fall var det ett tak som behövde forceras. Finns det ett tak i vårt liv som hindrar oss? Vad är det i så fall? Många gånger kanske det inte är yttre utan saker i vårt inre som är i vägen. Vårt sinne kan vara blockerat av ett tak av mörka tankar och då behöver det brytas upp så att Guds ljus kan lysa igenom.

"Mitt barn, dina synder är dig förlåtna" säger då Jesus till den lame. Jag talade om två saker där den ena inte syntes. Och det kunde ju ingen se att mannens synder nu var förlåtna. Men det var kanske inte detta som han eller hans kamrater hade tänkt sig. Nog borde han väl ha större problem än oförlåtna synder. Som att han inte kunde gå till exempel. Det var ju därför som han var där. Att inte Jesus kunde begripa det.

Men Jesus såg det som vi inte såg. Jesus såg att mannens behov av att få sina synder förlåtna faktiskt var större än hans behov av att kunna gå, därför prioriterar han det. Det som är av verklig vikt för oss, det märker vi inte alltid, det är inte lika lätt att ta på. Det kan vara så med oss också: vi kan ha stort behov av att få våra synder förlåtna utan att vi förstår det eller själva märker det.

Fariséerna reagerade. Förlåta synder! Den makten har ju bara Gud! Och den här gången hade de faktiskt rätt!

Vi kan visserligen förlåta varandra. Om någon handlat orätt mot dig kan du förlåta den personen. Det är ju du själv som är drabbad. Men du kan inte förlåta honom om han kränkt någon helt annan. Det kan bara Gud.

Så, vem var Jesus? Var han som fariséerna antog, en hädare, en som hade väldigt höga tankar om sig själv? Ja, antingen var han det. Eller så var han Gud.

Som för att förekomma fariséernas fördömanden så vänder sig Jesus till dem: ”Vilket är lättast att säga till den lame: Dina synder är dig förlåtna, eller att säga: Stig upp, ta din bädd och gå?” Naturligtvis det förstnämnda måste fariséerna ha tänkt. Det skulle vilken bedragare som helst kunna säga, det krävs ju bara tomma ord. Men att bota den lame, till det krävs verklig makt.

Men på ett djupare plan så var det faktiskt svårare för Jesus att förlåta mannen hans synder. För att kunna säga det var han tvungen att själva ta på sig hans synder upp på korset. Och inte bara den lames, utan hela världens synd. Bara genom att lida och dö för våra synder kan vi också förlåta oss.

Så för att bevisa att han verkligen hade denna makt, så gör Jesus saken som syns, han botar den lame, som genast stiger upp tar sin bädd och går. Genom att göra det som syns bevisar han att han har makt att även göra det som inte syns.

Det yttre är ett tecken för det inre. Det är något som återkommer flera gånger i Jesus verksamhet. Han ger oss något som inte syns, som vi inte kan ta på, men så ger han oss ett yttre tecken för detta. Hans död och uppståndelse blev det yttre tecknet på att dödens makt är bruten, att vägen till Gud är öppen.

Även kyrkan ger oss tecken. När du som ett barn döptes, så bars du till dopet. Du fick del av den helige Ande, det var det osynliga. Och det yttre tecknet var vattnet.

Och på altaret idag så finns det också något synligt och osynligt. Det synliga är bröd och vin, det osynliga är Kristi kropp och blod. Utgivna för oss, för att vi ska få evigt liv.